

Sang ved Carl Reitzels og Augusta Jöhnkes Bryllup, den 1ste Juni 1859

Ved festligt Bord nu tømmes skal Pokalen,
En Krands af Ønsker være om den lagt;
Forældre, Søskende, Enhver i Salen
Sit Hjertes Blomsterflor har Eder bragt.
I Kjærlighed mod Kjærlighedens Rige
Gaaer Livets Vei, og Troskab er dens Grund;
O gid hver Dag, som kommer, maa udsige:
Velsignelse sprang frem fra denne Stund.
En Alvors-Time rig paa Drøm og Lykke
Er for den unge Brud, idet hun gaaer
Ind i det Hjem, hvor hun skal boe og bygge,
Med Manden dele lyse, mørke Kaar,
Fromt sig hengive og dog Støtte være,
Fremmane Solskin er end Himlen graa,
Der hvor ret elskes, der kan Hjertet bære
Hver Byrde, som Vor Herre lægger paa!
Ved Mimers væld, Bogladen her vi mene,
Brudgommen voxte op saa kjæk og klog,
»Det er ei godt, at Mennesket er ene!«
Det læste han i alle Bøgers Bog;
Drog saa til Donau, Rhinen; – Hjertet vilde
Dog helst tilbage til det danske Hjem,
To Øine smilte der, trofaste, milde,
Dem saae han paa, og saa brød Flammen frem!
Og nu da Foraar synges os fra Skoven,
Forhaabningstiden svinger Krands og Flag,
Solvarmen strømmer ned, saa mild, fra oven,
Nu feires skal den glade Bryllupsdag.
For Brud og Brudgom Sangens Jubel stige
Med gyldne Ønsker ret fra Hjertets Grund;
Gid hver en Dag, som kommer, maa udsige:
Velsignelse sprang frem fra denne Stund!